

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De immensa temporalium afflictionum dignitate ac vtilitate. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

afflictionem ferunt. Omnino enim paterna castigatio & virga tua ex maximo amore proficiscitur, & verè suavis ac benigna est, vt nō immeritō felix ille censendus sit, à quo illam nūquam retraxeris. Afflictio, inquam Domine, vt nunc perspicio, nō ex aliqua duritia & asperitate tua, sed ex amore tenerrimo ac benignissimo trahit originem. Nemo posthac dicere audeat, tuorum te amicorum obliuisci. Immo verò illos potius tāquam deploratos repulisse videris, quos hīc temporarijs afflictionibus castigare non vis. Iure profectō nulla vnquam prospera die, nulla re optata vel commodo potiri debebunt in hac vita, quos tua benignitate seruaturus es ab illis æternis miserijs, perennique donaturus beatitudine. Præsta mihi optime Domine, vt isthæc gemina contemplatio nunquam ab oculis cordis mei remoueat, ne tuæ vnquam amicitie grauem iacturam faciam.

Derelicti à
Deo maximè
qui.

De immensa temporalium afflictionum dignitate ac utilitate.

CAPVT XIII.

MIN. Obsecro Domine, ne molestum sit declarare seruo tuo, quas velis intelligi cruces vel afflictiones, quarum tantam affirmas esse præstantiam ac oportunitatem. Totus enim ardeo & concupisco hac de re plura ex te percipere, vt si fortassis, quippiam aduersi, te permittente, mihi euenerit, hilariter id & amanter tanquam ex paternis manibus suis accipiam.

SAP.

01V
45

**Cruce quæ
quibus quò
serenda.**

**Quis Dei er-
ga quos ze-
lus.**

**Præmiū san-
ctorum quā-
tum.**

S A P. Equidem de qualibet hoc cruce vel a
flictione dictum volo, siue ea vltro suscepta
siue nolenti aliunde acciderit, vbi plerunq;
cessitas mutatur in virtutem, qua tamen cruce
is qui eam patitur, nolit (me inuito) esse absol-
tus, quamque amicabili ac humili cum patien-
tia in mei æternam referat laudem. Quæ san-
cruce quanto maiori cum amore & promptio-
ri voluntate coniuncta est, tanto etiam præcla-
rior mihiq; acceptior est. Itaque de huiuscemo-
di afflictionibus me paulo latius dicentem au-
sculta, & quæ dixerò, ipsis tui cordis visceribus
inscribe, sintq; velut signum quoddam spirita-
libus animæ tuæ oculis propositum. Id pro ce-
to retineas, ita me commorari anima mundi-
ceu in paradiso quadam voluptatis. Eam ce-
rem ferre non possum, vt cum amore aut deli-
statione vlli rei incumbat aut adhærescat. El-
nanque ex ipsa natura in noxas propensa vo-
luptates. Itaque sepio viam illius spinis, atq;
omnes semitas eius (velit nolit) aduersitate ob-
struo, nè ex manibus meis elabatur. Cuncta
ius itinera afflictionibus conspergo, nè quæ-
lia in recordis sui oblectationem, præterquam
in Diuinitatis meæ celsitudine constituat. Cre-
de mihi, si corda omnia in vnum redigerentur,
non possent in hac vita minimum ferre præ-
mium, quod redditurus sum in illo æuo sempiterno,
etiam pro minima quacq; cruce, quam
quispiam ex amore passus fuerit mea causa. Ita
nimirum ex omni æternitate in tota rerū na-
tura à me decretum est & constitutum, quod
nec mutari velim, vt præclara quæque & cum
virtute coniuncta, eadem quoque difficilia
sint

finē & magno labore consistunt. Si cui non liber
operam ponere, sed mauult à me deficere, defi-
ciat ille sanè. *Multi enim sunt vocati, sed pauci* Matth. 20.
electi.

MI N. Fortassis negari non possit, Domine,
afflictiones longe saluberrimas esse, si tamen
non sint nimia, nec plus satis immanes ac inu-
sitatæ. Atqui Domine Deus, qui solus nôsti oc-
cultata omnia, quique cuncta in numero, pondé-
re & mensura condidisti, tu ipse perspectum
habes cruces meas modum omnem prætergre-
di, & vires meas excedere. Nescio profectò, si
quis alius toto hoc terrarum orbe durius per-
petuò affligatur. Et quî tandem perpeti poterò?
Quòd si vulgaribus me molestijs afficeret Dom-
mine, ferrem eas vtrique: at verò peregrinas
hasce atque insolitas cruces, animam & men-
tem meam adèd occultè transfigentes, tibi quæ
vni funditus cognitæ, tolerare quî possim,
necdum video.

S A P. Morbidus quisque & egrè affectus, pu-
tat suum morbum esse omnium grauissimum:
& sitibundus, neminem se miseriorem arbitra-
tur. Ita ergò si te alijs afflixissem modis, tu quo-
que sentiret idem, quod modò sentis. Itaque
virili animo permitte ac resigna te ipsum vo-
luntati meæ in qualibet re aduersa, quam te
volo perpeti, idque facias absque vlla excep-
tione huius aut illius molestiæ vel perpeffio-
nis. Nostin me nunquam non id solum vel-
le, quòd sit maximè è re tua, multò etiam stu-
diosius, quàm tu ipse velis? Neque te later æ-
ternam me esse sapientiam, quæ sola perfe-
ctissimè nouerim, quid tibi sit conducibilis.

E

Iam

Suum cuique
onus videri
difficilimum.

Cruces que
quibus vitio-
res.

Iam verò etiam propria te experientia didici
se puto cruces à me irrogatas, si quis illis
vitiis nòrit, propius attingere, penitus penetra-
re, & celerius in Deum vrgere ac propellere
quàm quavis alia proprio arbitrio suscepta.
Quid igitur adhuc queritaris? Quin ita potius
dicis: Fac mecum pater benignissime, quicquid
vniquam tibi visum erit.

MI N. Facile id quidem dictum est, mi D.
mine, sed presens afflictio est toleratu difficilis
ob nimium dolorem suum.

Crucem sine
dolore non
dici.

SA P. Si non doleret crux, non posset nomi-
nari suum. Nihil est cruce honestius, nihil in-
cundius ac optabilius, quàm crucem pertulisse.

Quanti sit me-
riti crucem
tolerare cum
amore.

Cruce & afflictio brevis quidem dolor, sed pro-
lixum gaudium. Crux illi dolet, cui crux me-
lestia est & iniusta: qui verò eam fert æquanimi-
ter, illi id præstat, vt crux eum minimè excru-
ciet. Certè si tanta iugiter abundares spiritali
suauitate, & diuina consolatione ac oblecta-
tione, vt præ caelesti illo rore perpetuò colli-
quesceres, ex his omnibus per se consideratis
non tantum tibi accresceret meriti, neque pro
his tanta tibi à me referenda esset gratia, neque
perinde me tibi obligarent ac quasi debitores
efficerent, vt crux vna vel afflictio cum amore
tolerata, aut tui derelictio in mentis ariditate
in qua me ex amore sustineas. Et citius quidam
vel decem euerti possint ac excidere in magnam
voluptate & iucunda suauitate cordis, quam
vel vnus subruatur continua laborans aduer-
sitate & perpeffione. Si Astronomorum omnium
præditus esses scientia, si tam copiosè & ele-
gantè posses de Deo dicere ac eloqui, quantam
cuncta

cūctā & angelorum & hominum linguā, si denique solus ea esse eruditione luculenter instructus, qua simul tota literatorum atque Doctorum omnium frequentia, non tibi isthæc omnia tantum conferrent ad vitæ pietatem ac sanctitatem, quam si in quibuslibet afflictionibus tuis Deo te permittere ac resignare possis. Illa nanque bonis malisque communia sunt: hoc verò non nisi electorum est. O si quis iusto posset perpendere ac ponderare iudicio Tempus & Aeternitatem: mallet ille profectò vel centum annis in ardenti iacere camino, quam vel minima leuissimæ afflictionis carere mercede, in cælis æterno percipienda. Illud nanque finem tandem habet: istud nullo clauditur termino.

MIN. Ea quæ commemoras, benignissime Iesu, tanquam cithara sunt suavissima hominī afflicto. Certè Domine, si mihi tam dulcibus modulareris vocibus dum cruce premo, equidem lubens paterer, malletq; crucem perpeti, quam cruce carere.

SAP. Agè nunc arrectis percipe auribus dulcem melos, sonosq; tintulos chordarum intensarum hominis Deum patientis: animaduerte quam suaviter resonent, quam suaviter aures perstringant. Afflictio quidem Mūdo huic despectui est, at apud me immensam dignitatem obtinet. Afflictio iram extinguit meam, gratiam meam conciliat & amicitiam hominemque mihi gratum efficit & amabilem, vtpote mihi conformem & assimilem. Afflictio bonum est occultū, quod nemo compensare queat: adeo vti etiam si quis centum annis flexis à me genibus

E z crucem

Resignatio
Deo facta in
aduersis quæ
tunc faciat ad
pietatem.

Afflictionum
quanta vtilitas.

crucem amicabilem precetur, nec sic tamen illam emereri possit. Afflictio ex homine terrestri caelestem efficit. Afflictio hunc Mundum homini alienum reddit, atqui perpetuam adducit meam familiaritatem: amicos quidem minuit, sed auget gratiam. Omnino expeditur & derelictus sit oportet à Mundo vniuerso, quae mea velit familiari amicitia perfrui. Afflictio tutissimum atque compendiosissimum iter est. Crede mihi, si quis probè cognitum haberet, quanta sit CRUCIS utilitas & oportunitas, haud dubiè ceu donum præstantissimum ex Dei manibus eam susciperet. O quam multi erant aeternæ perditioni addicti, & somnum dormierant sempiternum, quos tamen afflictio restaurauit & excitauit ad meliorem vitam. O quantos continuæ cruces velut feras & indomitas auiculas in caueis retinent & conseruant, qui tamen, si eis daretur loci & temporis opportunitas, in suæ salutis sempiternam perniciem festim aufugerent. Afflictio à graui seruat ruina: præstat homini vt sese cognoscat, intra seipsum se cõrineat, sibiq; constet, ac proximis fidem accommodet. Conseruat animam in humilitate, docetq; sapientiam: tuetur castimoniam, æternæ beatitudinis adfert coronam. Vix quempiam comperiri possis, qui non aliquid consequatur commodi ex afflictione: siue etiamnum culpis viuat obnoxius, siue iam vitæ emendationem inchoârit, siue in proficuentium, siue denique perfectorum numero sit. Ignis namque purgat ferrum, mundat aurum, & præciosa ornat monilia. Afflictio peccati aufert sarcinam, minuit pœnas Purgatorij, pellit tentat

Cruce ample-
ctenda cur sit

Bonum affli-
ctionis quan-
tum.

Cur afflictio
conferatur
igni.

tentationes, profligat vitia, spiritum renouat,
 veram confert fiduciam, mundam conscientiam,
 atque animum stabilem & excelsum. Afflictio
 salutaris est potio, & herba salutifera
 præ cunctis Paradisi herbis. Castigat corpus,
 breui tamen in putredinem abiturum, & animam
 reficit longè nobiliorem semperq; victuram.
 Sicut rosarum eximij flores, suauiter vernatis
 Maij rore tinguntur: ita animam afflictio
 vegetat & fœcundat. Ipsa animum sapientia
 imbuit, redditque hominem exercitatum. Qui
 non est afflictiones & tentationes expertus,
 quid quæso ille nouit? Afflictio virga est amoris
 plena, & paterna castigatio electorum meorum.
 Afflictio hominem, velit nolit, trahit v. *Eccel. 34.*
 getque ad Deum. Quisquis in aduersis sese hilariter
 gerit, illi & iucunda & tristia, hostes & amici
 inserviunt, proficiuntque. O quoties tu ipse
 quoque hostes tuos te impugnantes profligasti
 ac penitus enervasti, cum me alacri & hilaris
 animo laudares, leniterque & benignè aduersa
 perferres? Equidem malim afflictiones creare
 ex nihilo, quam amicos meos crucis expertes
 relinquere. Perpeffione enim virtutes omnes
 confirmantur, homo decoratur, proximo
 prouocatur ad meliora, Deus laudatur. Patientia
 in aduersis, est hostia viua, & odor suavissimus
 præcellentis balsami in cōspēctū Dignitatis
 Matæstatis meæ, totamque adeo cælestis
 exercitus frequentiam ingenti admiratione afficit.
 Neque vero vnquam quisquam quamuis strenuus,
 pugil vel eques publicitūs cum alio congressus,
 adeo in se hominum ora animosq; conuertit,
 vti totus beatorum omnium cœtus

Patientiz encomium.

Afflictionem
ad celi portas
ducere.

cætus hominem afflictiones ritè perferen-
tem adspectat. Sancti omnes, hominis af-
flicti velut quidam prægustatores sunt, ut po-
afflictiones satis superq; experti: vnoq; omni-
ore affirmant, nihil esse in afflictione toxicum
sed portionem eam esse saluberrimam. In ad-
uersis retinere patientiam præstabilius est, quam
extinctos ad vitam reuocare, aut alia perpetua-
re miracula. Afflictio via est arctæ, quæ ad ip-
sas vsque cæli portas fortiter peruenit. Ipse
hominem ad martyrum euehit contubernium.
Ipsa laudem palmamque refert ex cunctis ho-
stibus: Ipsa animam rosæ purpureæque vestis
indumento: ipsa coronas vel ferta nectit rosa-
cea, & sceptrâ conficit ex palmis virentibus: Ip-
sa velut gemma preciosissima est in montibus
ad virginis pectus appenso: Ipsa in æterna vita
canticum nouum præcinit dulcibus modulati-
onibus ac liberrimis animis, quod nec omnes possunt
depromere angelici spiritus eò quod nullam
vnquam crucem experti sunt. Atque ut pauca
te expediam, homines afflictos mûdus iste mihi
feros appellat, sed ego felices dico, ut potè quos
ipse mihi elegerim.

Cruz quæ cui
fucunda.

MIN. Pulchre nimirum ex his apparet, æ-
ternam te esse sapientiam, qui veritatem ipsam
tam perspicuè in medium proferre queas, ut
nullus vlli reliquus sit ambigendi vel hæsi-
tandi locus. Nihil iam admirationis habet, si af-
flictiones possit perpeti, cui tu eas tantopere ef-
ficis commendatas. Certè Domine tuus id fate-
or apud me egisti planè mellitis sermonibus
ut mihi deinceps cruz omnis & molestia lon-
ge sit futura tolerabilior iucundiorq;. Domine
Deus

Deus, Pater indulgentissime, en flexo coram te poplite, laudes gratesque medullitus tibi ago pro presentibus afflictionibus, atque etiam praeteritis admodum acerbis & molestis, quas ego tum acres nimium sentiebam, eò quod ex animo infenso & hostili proficisci viderentur.

SAP. At quid nunc de illis sentiendum putas?

MIN. Pianè ita nunc persuasum habeo Domine, dum te, gratissima oculorum cordis mei pascna, amantibus oculis intueor, cruces illas acerrimas ac immanes, quibus me pro paterna benignitate tua probasti & exercitasti, (quarum tamen vel sola consideratio etiam non vulgares perterritit amicos tuos, dum me illis pressum cernerent) non nisi dulcem quendam Veris florigeri rorem fuisse.

* Idem iste Frater Dominicanus cum scribere coepisset de afflictione, per visum eodè, quo iam ante dictum est, modo duas illas personas supra memoratas, quæ tum cruce & mœrore laborauerant, coram se confedere perspexit, alteramque ex eis petere, vt cithara ipsi caneret. Quòd cum ille grauitèr acciperet, diceretque id à Religionis professione abhorrere: responsum illi est, citharæ cantum quem ipsa peteret tam auidè, non esse à religione alienum. Mox iuuenis quidam adstitit citharam præparans, cuius cum chordas tenderet, duas transuersim duxit, ita vt crucis formam exprimerent: deditque illam fratri in manus, & de afflictione sermonem inchoauit.

OTV
45

Nota visionē
mirabilem.